

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/289/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211449
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312211449.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Jany Vlčkovej v právnej veci navrhovateľky: H. C., R.. XX.XX.XXXX, D. J. XXX, Č., zastúpenej advokátskou kanceláriou B & S Legal s.r.o., so sídlom Gorkého 3, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom, so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o zaplatenie 15.840,90 Eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. januára 2014 č.k. 19C 215/2012-100, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 394,06 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 15.840,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.05.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.06.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.07.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.08.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.09.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.10.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.11.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.12.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.01.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.02.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.03.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.04.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.05.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.06.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.07.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.08.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.09.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.10.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.11.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.12.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.01.2012 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.02.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.03.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.04.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.05.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.06.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 586,70 Eur od 16.07.2012 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania spolu vo výške 3225,60 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 01.10.1997 bola medzi účastníkmi konania v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka („Obč. zák.“) uzavretá Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ (ďalej len „zmluva o dôchodku“); predmetom ktorej bolo doživotné plnenie odporcu ako povinného subjektu v prospech navrhovateľky vo výške 17.675,- Sk (586,70 Eur) mesačne vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia navrhovateľky; pričom aj napriek tomu, že v predmetnej zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede, odporca výpoveďou zo dňa 26.10.2009 predmetnú zmluvu o dôchodku s poukazom na § 582 Obč. zák. vypovedal ku dňu 31.03.2010 s tým, že k ukončeniu zmluvného vzťahu dôjde po uplynutí trojmesačnej výpovednej lehoty, t.j. dňa 31.03.2010, po uplynutí ktorej (počnúc mesiacom apríl 2010) odporca aj prestal navrhovateľke poskytovať plnenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.02.2011 č.k. 21C 121/2010-174 bola preto odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 586,70 Eur s prisl.; titulom plnenia zo Zmluvy o dôchodku za obdobie apríl 2010; ktorá zmluva bola uzavretá na dobu určitú; dôvodiac, že výpoveď zo zmluvy dňa 26.10.2009 bola daná navrhovateľke v rozpore so zákonom, a preto je neplatná. Takto zistený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa ust. 575 ods. 1, § 582 ods. 1, § 842 Obč. zák. v spojení s § 1, § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a konštatoval; keď najskôr ako prejudiciálnu otázku riešil otázku ohľadne platnosti, resp. neplatnosti výpovede danej odporcom; že výpoveď zo zmluvy daná navrhovateľke odporcom dňa 26.10.2009 je v rozpore so zákonom, a je preto neplatná, keď navyše vzhľadom na charakter a účel zmluvy je aj v rozpore s dobrými mravmi. Dôvodil, že predmetnou zmluvou sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. po dobu určenú jej začiatkom a koncom neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku aj okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už zo samotného charakteru predmetného právneho vzťahu vyplýva, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom - lehotou, ktorá má svoj začiatok a koniec. V predmetnej zmluve je jasne špecifikovaný začiatok vzniku právneho vzťahu medzi účastníkmi - ktorým je deň uzavretia zmluvy (01.10.1997), a jasne je tiež špecifikovaný jeho koniec - a to okamihom smrti navrhovateľky; jedná sa teda o určitú dobu zmluvy o dôchodku s presne určeným začiatkom a koncom, pričom len jej trvanie je neurčité. Ďalej poukázal na to, že ust. § 582 ods. 1 Obč. zák. upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Pokiaľ teda odporca vypovedal navrhovateľke predmetnú zmluvu o dôchodku výpoveďou zo dňa 26.10.2009 podľa § 582 Obč. zák., dospel k záveru; keď predmetná zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú; že odporca nemohol zmluvu vypovedať podľa § 582 Obč. zák., keďže predmetom tejto zmluvy nie je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, alebo záväzok niečo dať, resp. opakovane niečo dávať. Ako bezdôvodné a účelové vyhodnotil námietky odporcu; že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia, nakoľko banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ju zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote; o čom svedčí i skutočnosť, že uvedené ustanovenie - obmedzenie banky bolo do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 01.01.2002, pričom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 01.01.2002, a to až do jej vypovedania k 31.03.2010. Uvedené zákonné obmedzenie sa navyše vzťahuje na požiadavky týkajúce sa „podnikania“ banky, a teda sa vzťahuje na „bankovú činnosť“, prípadne „iné činnosti“, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou. V danom prípade však vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu k navrhovateľke ako k svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu; slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov; a teda zo strany odporcu tu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku. Vzhľadom na uvedené mal za to, že zmluvu s navrhovateľkou neuzatváral odporca ako podnikateľ, pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, a nešlo ani o vzťah banky s klientom, ale o vzťah medzi bankou ako

zamestnávateľom a jej bývalým zamestnancom, a preto nevyhodnotil plnenie poskytnuté odporcom v zmysle predmetnej zmluvy o dôchodku za plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok podľa § 27 ods. 8 zákona o bankách. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vl. č. 87/1995 Z.z.; keď prvý deň omeškania odporcu s plnením stanovil na deň nasledujúci po splatnosti neposkytnutého mesačného plnenia (máj 2010 - júl 2012); a navrhovateľovi priznal úrok z omeškania v ním uplatňovanej výške. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní plne úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu vo výške 3225,60 Eur pozostávajúcej zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 950 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 2.275,60 Eur za 7 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie návrhu na začatie konania, písomné vyjadrenie k odporu odporcu proti vydanému platobnému rozkazu, písomné vyjadrenie zo dňa 05.02.2013, účasť na pojednávaní dňa 05.02.2013, 19.03.2013, 23.01.2014, pri základnej sadzbe tarifnej odmeny za 1 úkon vo výške 16,60 Eur, spolu s tzv. režijným paušálom 1 x 6,95 eur, 2 x 7,21 eur a 1 x 7,41 eur a príslušnou DPH (19 %-nou za rok 2010 a 20 %-nou za rok 2011).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bol návrh navrhovateľky zamietnutý. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu spočíva i na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že súd prvého stupňa neaplikoval na vec ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, a následne neaplikoval na vec ani § 575 ods. 1 Obč. zák. Mal za to, že na právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zák. sa vzťahuje zákon o bankách z dôvodu, že sa jedná o činnosť pre banku zakázanú; vykonávanie ktorej je v rozpore so zákonom o bankách (§ 119 ods. 3 v spojení s § 27 ods. 8 zákona o bankách; a súd prvého stupňa neaplikoval § 119 ods. 3 vetu za bodkočiarkou zákona o bankách, ktoré ustanovenie výslovne neumožňuje banke uskutočňovať nielen bankové činnosti, ale i všetky ďalšie činnosti banky, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách. V rozpore so zákonom o bankách je taká činnosť, na základe ktorej má banka poskytovať plnenie hospodárky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, a teda aj bez protihodnoty a práve takéhoto plnenia sa navrhovateľka domáha svojím návrhom v danej veci. Dôvodil, že pokiaľ by súd prvého stupňa tieto zákonné ustanovenia na danú právnu vec aplikoval, dospel by k záveru, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák., a to s poukazom na § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Záväzok na vyplácanie určitého dôchodku podľa § 842 Obč. zák. je svojou povahou jednostranným záväzkom bez hospodárskeho dôvodu a bez akéhokoľvek protiplnenia od prijímateľa tohto plnenia a keďže zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takýchto zmlúv, z uvedeného potom logicky vyplýva aj zákaz poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenie a plnenie, za ktoré banka nedostáva zodpovedajúcu protihodnotu. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu § 842 Obč. zák. súdom prvého stupňa uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa; podľa ktorého zmluvu o dôchodku nie je možné vypovedať z dôvodu, že táto je uzavretá na dobu určitú, avšak neurčitého trvania; keď žiadna „určitá doba neurčitého trvania“ v práve neexistuje, existujú len doby určité a doby neurčité. Podľa jeho názoru zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu neurčitú, keďže pojmovým znakom tejto zmluvy je jej neurčitá doba trvania, zákon totiž neumožňuje určiť dobu trvania vymedzením určitej doby trvania práva na dôchodok. Vzhľadom na uvedené mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa predstavuje nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatív stanovených zákonom o bankách a neprispieva tak k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike. Napriek skutočnosti, že je nesporným, že je bankou, ktorej zákon neumožňuje poskytovať plnenia hospodárky neodôvodnené alebo plnenia zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote a záväzok na vyplácanie určitého dôchodku svojou povahou je jednostranným záväzkom bez hospodárskeho dôvodu a bez akéhokoľvek protiplnenia od prijímateľa tohto plnenia, plne sa stotožnil s vyjadrením navrhovateľky a tak dospel k nepodloženému záveru, že v danej veci nešlo z jeho strany o plnenie za nápadne nevýhodných podmienok. Má za to, že v danej veci nejde o žiadny zamestnanecký benefit, keďže nárok navrhovateľky na plnenie vznikol až po jej odchode do starobného dôchodku, t.j. po zákonom ukončení jej pracovného pomeru, a teda predmetná zmluva o dôchodku neupravuje ani právny vzťah banky a zamestnanca. V prípade, že sa odvolací súd stotožní s napadnutým rozsudkom, žiadal, aby pripustil vo výroku potvrdzujúceho rozsudku dovolanie, z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu - a to o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy medzi

bankou a fyzickou osobou založenú zmluvou o dôchodku uzavretej podľa § 842 Obč. zák. Záverom si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení na odvolanie odporcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a nepripustiť dovolanie v odporcom navrhovanej právnej otázke. Dôvodila, že na zmluvu o dôchodku nie je možné aplikovať ustanovenia zákona o bankách z dôvodu, že zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti v zmysle uvedeného zákona, keď plnenie zo zmluvy o dôchodku plynie z čistého zisku banky, pričom zákon o bankách, ani iný zákon nemôže banke zakazovať, či prikazovať, ako má naložiť so svojím čistým ziskom, a preto je právny názor odporcu v rozpore so základným princípom ochrany vlastníckeho práva, ktorý je garantovaný Ústavou SR. Dôvodila, že argumentácia odporcu uvedená v jeho odvolaní je účelová a jeho výklad je výslovne zavádzajúci, nakoľko jeho prijatím by mal odporca ako banka zakázané uzatvárať napr. i darovacie zmluvy, či vyplácať odmeny svojim predstaviteľom; čo nepochybne vykonáva; keďže aj vyplácanie odmien by bolo potrebné považovať za hospodársky neodôvodnené plnenie z dôvodu, že zamestnanec dostáva za svoju prácu mzdu. Poukázala na skutočnosť, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú a jej trvanie nie je ohraničené presným dátumom, ale právnou skutočnosťou, ktorou je v prípade doživotne určenej doby - smrť fyzickej osoby, pričom v prípade inak určenej doby touto skutočnosťou môže byť čokoľvek, čo si zmluvné strany dohodli. Ďalej dôvodila, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú a nie je možné ju ukončiť výpoveďou v zmysle § 582 ods. 1 Obč. zák.; keď z povahy úpravy zmluvy o dôchodku v Občianskom zákonníku vyplýva, že ide o zmluvu, ktorá nemôže byť jednostranne vypovedateľná zo strany povinného - platiteľa dôchodku; a preto výpoveď, ktorú jej dal odporca je neplatná z dôvodu jej rozporu so zákonom (§ 39 Obč. zák.) a zmluvný vzťah; založený zmluvou o dôchodku; naďalej trvá. V tejto súvislosti poukázala na rozhodovacia činnosť prvostupňových i odvolacích súdov v obdobných právnych veciach, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 26/2012, v ktorom tento jednoznačne konštatoval, že charakter zmluvy o dôchodku uzavretej „doživotne“; so znením zásadne zhodným s predmetnou zmluvou o dôchodku; a prijal záver, že pri zmluve o dôchodku uzavretej na doživotne určenú dobu v žiadnom prípade nejde o dobu neurčitú, ale o dobu určitú - neurčitého trvania, a preto je výpoveď takejto zmluvy v plnom rozsahu neplatná. Záverom si uplatnila trovy odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach a z dôvodov podaného odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, keď napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Pokiaľ odporca namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ustálenej súdnej praxe pri tomto odvolacom dôvode podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu, a teda týka sa tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci, a na základe ktorých súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke. Skutkové zistenie je nesprávne v tom, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom

na to, že súd prvého stupňa vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov či z obsahu spisu nevyplynuli a ani inak nevyšli v priebehu konania najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo počas konania inak. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov, a teda keď v hodnotení dôkazov alebo skutočností, ktoré vyšli najavo v konaní či vyplynuli z prednesov účastníkov, z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti sa vyskytuje logický rozpor.

V preskúmvanej veci vykonal súd prvého stupňa dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky na určenie neplatnosti výpovede zmluvy o dôchodku a zaplataenie uplatňovanej istiny, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti navrhovateľkou uplatňovaného nároku; po tom, ako posúdil prejudiciálnu otázku ohľadne platnosti, resp. neplatnosti výpovede zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“; keď na vec aplikoval i zodpovedajúce ustanovenia § 3 ods. 1, § 39, § 582 ods. 1, § 842, § 843 Obč. zák. v spojení s ust. § 1, § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhoveniu návrhu navrhovateľky aj riadne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

Odporca vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti už len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne vypořiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto smere za presvedčivé. So zreteľom na uvedené považuje odvolací súd skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

V odvolacom konaní nevyšlo tiež najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok jeho vecnú nesprávnosť (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvola cí súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukazuje na dôvody, resp. na niektoré významné aspekty danej veci z hľadiska odvolacích námietok odporcu.

V preskúmvanej veci je predmetom konania navrhovateľkou uplatňovaný nárok proti odporcovi na zaplataenie sumy 15.840,90 Eur s prísl. (pozostávajúcej z plnení vo výške 586,70 Eur mesačne za obdobie od mája 2010 do júla 2012) ako aj náhrady trov konania, a to titulom neplnenia záväzku odporcu vyplývajúceho mu zo Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ uzavretej medzi účastníkmi dňa 01.10.1997; keď tento prestal počnúc mesiacom apríl 2010 poskytovať navrhovateľke plnenia z predmetnej zmluvy o dôchodku z dôvodu, že odporca zmluvu vypovedal výpoveďou zo dňa 26.10.2009.

V danom prípade sa súd prvého stupňa správne vypořiadal s predbežnou otázkou ohľadne platnosti, resp. neplatnosti výpovede Zmluvy o dôchodku uzavretej medzi účastníkmi konania; ktorú výpoveď dal

odporca navrhovateľke dňa 26.10.2009; keď s poukazom na ust. § 842 a § 582 ods. 1 Obč. zák. dospel k záveru, že táto výpoveď je neplatným právnym úkonom.

Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je z právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Obč. zák.; podľa ktorých sa zmluvou o dôchodku zakladá niekomu na doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania, právo na vyplácanie určitého dôchodku; ktorá sa uzatvára aspoň medzi dvoma osobami, t.j. medzi osobou, ktorá sa zaväzuje vyplácať dôchodok, a osobou, ktorej sa dôchodok bude vyplácať, pričom právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania, preto môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania. Trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené právnou skutočnosťou. V prípade „doživotne“ určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Skutočnosť, že takto určená doba má neurčité trvanie, je logická, keďže nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (ako v prípade smrti), nie je však možné považovať za neurčité a nezakladá zmluvný vzťah na dobu neurčitú, je z neho zrejmé, že je určený začiatok trvania tohto zmluvného vzťahu ako aj jeho koniec (ohraničený smrťou), a zrejmé nie je len to, kedy k nemu dôjde.

Uvedené potvrdzuje i skutočnosť, že zákon rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu, keďže zánik záväzku v dôsledku smrti je upravený v § 579 Obč. zák. a záväzok uzatvorený na doživotne určenú dobu zanikne podľa § 578 Obč. zák. uplynutím doby, kedy sa už neuplatní všeobecné ustanovenie § 579 Obč. zák. Preto nemožno dôvodiť, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na doživotne určenú dobu, teda na dobu neurčitú. V tejto súvislosti je preto potrebné prijať ako správny taký výklad § 842 Obč. zák., že doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, teda je len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania, a preto pri výklade doby trvania zmluvy treba vychádzať z toho, že ide o pojmy totožné.

Z uvedeného potom vyplýva, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu a tá istá zmluva uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia, trvania invalidity, vdovstva a pod.) musia byť vždy buď zmluvami na dobu určitú alebo zmluvami na dobu neurčitú, a teda nie je prípustný taký výklad, že zmluva o dôchodku uzatvorená na dožitie sa považuje za zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú a zmluva o dôchodku uzatvorená na inak určenú dobu neurčitého trvania (napr. po dobu štúdia) je zmluvou na dobu určitú. Pri takom výklade, že vždy musí ísť buď o zmluvu na dobu neurčitú alebo len o zmluvy na dobu určitú, potom nemôže obstať argumentácia odporcu, že zmluva o dôchodku uzavretá na dožitie je zmluvou na dobu neurčitú, lebo v prípade uzatvorenia rovnakej zmluvy, ale na inak určenú dobu (napr. po dobu štúdia), by jej uzatvorenie na dobu neurčitú znamenalo, že uplynutím doby - ukončením štúdia, by zanikli práva a povinnosti zo zmluvy podľa § 578 Obč. zák., ale zmluva považovaná za zmluvu na dobu neurčitú, by trvala ďalej, zrejme kým by nedošlo k jej vypovedaniu; v tomto prípade je predsa nepochybné, že zmluva o dôchodku ako celok zanikne predovšetkým uplynutím času (doby štúdia) podľa § 578 Obč. zák., pokiaľ nedôjde skôr k jej zániku smrťou, a teda nemôže trvať ďalej.

Zásadne je vylúčené, aby záväzok mohol zaniknúť výpoveďou podľa § 582 Obč. zák., ktorá predpokladá neurčitú dobu jeho trvania a zároveň uplynutím času podľa § 578 Obč. zák., ktoré predpokladá obmedzenie doby jeho trvania; práve možnosť vypovedania zmluvy na dobu neurčitú má byť právnym nástrojom na ukončenie zmluvy, ktorá môže trvať do nekonečna (nezanikne smrťou), resp. do smrti (nie je časovo obmedzená), keď nemôže zaniknúť splnením, uplynutím času. Pripustenie právnej argumentácie odporcu by znamenalo, že zmluva o dôchodku uzatvorená na doživotne určenú dobu, by bola zmluvou na dobu neurčitú a bolo by ju možné ukončiť výpoveďou a zmluva o dôchodku uzatvorená na dobu napr. štúdia, by bola uzatvorená na dobu určitú a nebolo by ju možné vypovedať a zanikla by uplynutím času; takýto rôzny výklad jednej a tej istej zmluvy nepovažuje odvolací súd za správny.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou odporcu, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. vzhľadom na § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001

Z.z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, ako aj s poukazom na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou. O účelovosti tejto obrany svedčí to, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v § 27 ods. 5 (a až od 01.01.2007 v § 27 ods. 8) zákona o bankách, pričom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 01.01.2002 až do jej vypovedania k 31.03.2010, čo napokon správne konštatoval i súd prvého stupňa. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zákone o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na „podnikanie“ banky, a teda sa vzťahuje na „bankovú činnosť“ (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie „len“ v takejto činnosti v rozpore s § 27 ods. 5 (8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 01.01.2002 nemožným. Odvolaciemu súdu pritom nie je známe, že by odporcovi bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou.

Správne poukázal súd prvého stupňa i na skutočnosť, že v danom prípade vystupoval odporca ako zamestnávateľ vo vzťahu k navrhovateľke ako k svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov; zo strany odporcu išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, zmluvu s navrhovateľom teda odporca neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti; nešlo ani o vzťah banky s klientom.

Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa by odvolací súd ďalším posudzovaním odvolacích námietok odporcu už len opakoval správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, ktorý z ich hľadiska vo veci rozhodol spravodlivo a v súlade so zákonnou úpravou.

Po právnom zhodnotení tých rozhodujúcich skutkových zistení, ktoré boli preukázané výsledkami dokazovania vykonaným pred súdom prvého stupňa; najmä keď charakter doby trvania predmetnej zmluvy o dôchodku bol vyriešený nálezom Ústavného súdu SR II. ÚS 26/2012-33 a súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnym názorom v ňom vysloveným; dospel odvolací súd k záveru, že odporca nedôvodne vytyka súdu prvého stupňa, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa; stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so zisteným skutkovým stavom aj právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa majúciom všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p.; ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

S ohľadom na všetky vyššie uvedené právne závery odvolací súd nepovažoval za potrebné pripustiť dovolanie na posúdenie odporcom navrhovaných právnych otázok, a to, či či sa na vzťah založený takouto zmluvou o dôchodku medzi bankou a fyzickou osobou vzťahuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľke, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov, ktoré jej vznikli v odvolacom konaní právnym zastúpením za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu odporcu zo dňa 24.02.2014 - 320,34 Eur + režijný paušál 8,04 Eur + 20% DPH), t.j. spolu v sume 394,06 Eur, vyčíslených podľa § 10 ods. 1, § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a vyúčtovania navrhovateľky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.